

september 2011

Mediterran 2011

Peloponez

1. september 2011, četrtek

Porto Kayo – Methoni

September je. Šola se je začela. Za nekatere. Za Lauro tokrat prvič. Za Jana pa je danes prvi dan v vrtcu. Zvečer se moramo obvezno poskajpati, da preveriva situacijo. Situacijo, kako mu je bilo tam vseč. Kakorkoli, s kurami vstaneva in pa-pa Porto Kayo. Čim dlje morava priti, preden se dvigne veter v kljun. Pa če tudi motorirava. Včerajšnjega dne ne bi rad ponavljal. In v doglednem času morava biti na netu, da narediva, kar včeraj nisva.

Zvrvrvrvr... Riba. Tokrat ni tuna (ja, tudi to se zgodi), ne vemo pa kaj je. Rumenkaste barve, oblike in velikost orade. Ma, kar koli že je, ko bo enkrat na krožniku, ne bo več pomembno. In samo enkrat na žalost bo na krožniku. Tega nismo vajeni, dosedanje so bile na krožniku vsak dan, cel teden!

Spet nas preletava vojska v nizkem letu. In spet je eden točno nad nami, ne več kot sto metrov. Kreten! Jih bom tožil za duševne bolečine. In po frčoplanih pride še veter. V četrte ure se dvigne iz bonace na 5 Bf in tako vztraja do konca. Tudi smer vztraja v nos do konca. In spet je na sporedu slalom med valovi. Prav nič prijetno, na srečo le zadnjo petino poti.

V Methoniju pa delo in skajpanje in mailanje in večer je tu. Pojeva današnji ulov, skuša je bila. Po okusu.

edini današnji ulov

2. september 2011, petek

Methoni

Ko se zbudi, piha. Močno piha. Pogled na odprto morje pravi, da danes ne gremo ven. Pika. Preverim še napoved. Ja, 6-7 Bf je zunaj. Nou-vej! Najprej nekaj skupaj delava, potem gre Vesna v dingija in na avtobus za Pilos, jaz se vrnem in delam naprej. Samo nekaj malega. No, to "nekaj malega" se razvleče preko celega dneva in mi kravžlja živčke. In okoli mene nažiga veter. Še na sidrišču ga je veliko. Koliko, najboljše pove podatek, da se je včerajšnjih pet ali sedem bark namnožilo na skoraj dvajset. Je že kar gužvast pogled na najbolj miren del zaliva. Ampak v delih, kjer je malo manj - pa ne bistveno - zavetrja, je še vse prazno. Methoni je za te vetrove daleč naokoli najboljše sidrišče. Vesna mi pozneje pove, da je bilo v Pilosu na pomolu živo. Zelo živo! Valovito. In da je bila odločitev za Methoni več kot pravilna. In živo je bilo tudi v mestecu. Tokrat ne zaradi vetra, ampak zaradi turistov. Kot, da je še vedno glavna sezona.

Popoldne še izlet v oštarijo na obali. Na plaži. In na tem delu plaže je popolna bonaca! In imajo atherino. Še zadnjič jo naročiva. In miso-kilo-kokino-kraši-ke-portakalada-ke-megala-nero. Spet se bodo čudili, kakšno žlobundro si zmešava. Kar naj se čudijo. Pa nazaj na barko in na delo. Oba. Imel sem plan, da bi šel popoldan spat in bi ponoči izplul. Pa ne

bom. Jutri je še en dan. Avrio...

Pilos

Pogled na "okno" iz mesta Pilos

morje zelo zelo valovito

največ dogajanja v mestu Pilos je v oštarijah

uf, koliko bark - le kje je Mala ?

letos zadnja grška večerja ?

3. september 2011, sobota

Methoni – Siracusa

Račke. Kot račke gremo ven. Eden za drugim. Ob zori se zbudim in na sidrišču že manjka kakih pet bark. Ponoči so odplule, ko je veter pojenjal. Tako, kot sem tudi jaz najprej mislil - pa sem si premislil. Spanje je pa vseeno spanje. Vse imava pripravljeno in takoj izplujeva. In hkrati z nama še najmanj šest drugih (toliko jih naštejemo). Sidrišče bo danes bolj samevalo.

Vala je še precej, vetra pa za 4 Bf. Ni najbolj prijetno (beri: je zelo razburkano), nekako pa gre. Mala definitivno ni narejena za taka morja. V val ne gre in pika. Ploski sprednji dela trupa jo dvigne in ustavi in potem pade na ploho. Neugodno, da ne rečem nevarno. Z vetrom gre bolje, v val pa nikakor. Malo odpustim, da ni čista orca - jutri bodo tako ali tako bonace in bom popravil smer. Malo bolje je. Dokler se ne odtrga pad eye baby staya. Ah, ja. Ves čas sem malo dvomil o čvrstosti tega, pa so mi na Seawave strumno zatrdili, da prenese dve-in-toliko tone in da je to povsem v redu. Očitno so sile na Mali le večje. In posledično me skrbi, kaj vse je še narobe (pod dimenzionirano) skonstruirano. In ko ravno to razmišljam, me Vesna razveseli z novico, da je voda pritekla izpod stropa. Na televizor. Novi! Kje hudiča pušča? Barko ves čas močno zaliva, nekje na palubi mora biti luknja. In to je ista voda, ki nama je uničila sef. In ki jo od časa do časa malo poberem iz bilgeja. Kje hudiča res pušča?!

Ampak. Zvrvrvrvr! Že po slabih 20 miljah zapoje palica. Tokrat je spet tuna. 6 kg mesa bo za naju dovolj za naslednji teden. Ribolov je do nadaljnjega na Mali prepovedan. Tokrat je tako zaukazal glavni kuhar. Skoraj uro jo je mesarila in pravi, da je za nekaj časa tega dovolj. Malo sumim, da je odločitev pogojena z Manifestom o pravicah tun in Gordano, zagrizeno aktivistko. Ampak, tako samo jaz mislim, uradna razlaga je seveda drugačna.

Popoldne vidiva oblake in na radarju opazim nevihto. Točno vanjo usmerim. Hitro se mi približuje, nevihta s 35 vozli, in še naša hitrost je okoli sedem. Ej, da malo operemo barko. Dežja ni videla že od Izole dalje. Ampak. Samo še miljo smo bili stran, ko mi mašinka javi "Target lost". Ah, ja, nevihta je mimo, še preden smo jo ujeli. Zgleda, da bomo grško sol pripeljali s seboj v Italijo.

ulov R. Toneta

66 cm dolga tuna

4. september 2011, nedelja

Methoni - Siracusa

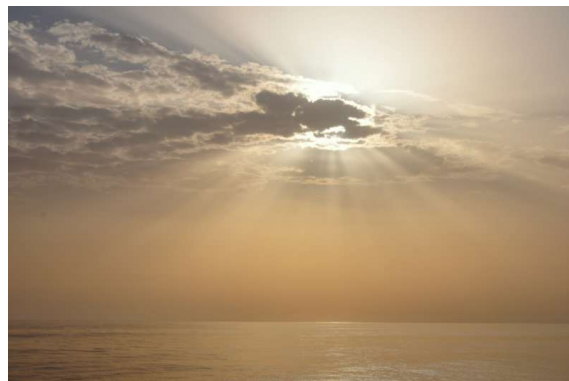
Zvečer nikakor ne morem zaspati, ko je moja izmena in je vetra (in valov) manj, bi pa spal. Ah, ja. Malo dremam na palubi, samo to ni isto. Ob petih me Vesna zamenja in potem za nekaj uric zaspim. In ko se zbudim, gre spat veter. Šele tretjino poti imava za sabo in že sva na dieslu. A-ja-ja-jaaaah! Ok, saj morda bo vetra kasneje še kaj. In za jutri ob obali Sicilije je tudi napovedan. Če bo napoved zdržala...

Cel ljubi dan se cingava na diesel. Do horizonta ni na morju videti niti kodrčka! In jem tuno. Dobra je, danes je bila v omaki z zelenim poprom. Vesna je to preskočila, je pa zato porabila kar nekaj zalog tune za razne namaze. Za jutri. In proti večeru je trnek spet v vodi. Ribe tudi, samo ne na trnku. In delfini. Letos sva jih videla izredno malo. Mislim, da je to drugič. Običajno sva jih videvala skoraj dnevno.

Zvečer se naju veter usmili in ko pade mrak, se dvigne. Tokrat je južni, idealen je za nočno plovbo. Slabih 6 vozlov naju pelje in Mala ni preveč nagnjena. Prijetna noč se nama obeta.

sredi morjapa še vedno 30C toplo morje

takole pa preden se zmračí

Mediteran 2011

Sicilija

5. september 2011, ponedelje

Methoni - Siracusa

Veter je zdržal celo noč. Ladij na najini poti ni že od Peloponeza dalje. Veliko jih je na tem koncu, vendar so vse ali severno ali južno od nas, kjer so standardni koridorji po Sredozemlju. Plovba tako sploh ni naporna. No, ob obali Sicilije bodo spet težave z ribiči in pleasure craftom. Ampak, saj je dan in se lepo vidi naokoli.

Nobenih težav ni bilo. Ni ribičev, ni pleasure crafta. No, skoraj ni. Eno jadrnico vidim izpluti iz Siracuse. Veter se je zadnje pol ure lepo dvignil na čisto štirico z boka in za Malo je to balzam brez vala. Osem ali malo pod osem vozlov je kar standard. V marini naju sparkirajo čisto notri. Poleg Splitčana. To je mali čudež, saj so barke v tranzitu tipično na zunanji strani.

No, ta mali čudež se kmalu pokaže za veliki čudež. Privez se je spraznil deset minut preden smo pristali (to je bila tista barka, ki je šla ven) in deset minut kasneje sploh ne bi mogli več pristati. Veter je naredil tak val, kot ga v marinah še nisem videl. Mi smo parkirani v redu, barke na zunanji strani wave breaking pontoona so pa na metrskem stoječem valu. V marini! In to plačajo! In po tem pontonu morava iti, če želiva na obalo. Mislim, da ni treba povedat, da sva čisto mokra - itak pa hodiva bosa, saj morje preko pontona peneče teče. Marina...

No, pa po opravkih. Pad eye, ki se mi je polomil, bo treba dobiti nov. Dve (borni) čendleriji dava skozi in nič. Ej, kje si Zea marina v Pireju! Potem me napotijo do nekega Maria Greca v Legi navale - on je mojster za vse. In res (ko ga najdem), zmeniva se za novo zadevo. Zmeniva: on govori odlično italijansko, jaz precej manj. Kakorkoli, to nikakor ne bo Seldnov pad eye iz brona, ampak plošča iz inoxa. Jes-jes-it-is-vritn-hir-it-is-selden-bat-sr-enibadi-ken-vrajt-selden-ouver-pis-of-brounz-metal. A-ja-ja-jaaaaah! Bruka. Tonček sploh ni preveril, kaj mu je vrli Gorenjec iz Seawavea (pre)drago prodal. Fake robo! No, kaj takega pa presega tudi mojo, sicer bujno, domišljijo! Da mi mirno proda zadevo, ki se bo evidentno polomila in mi posledično celo lahko ogrozila življenje?! Ne, to je pa že preveč celo za filme strave i užasa...

Pa pustimo to, jutri bo nov dan in jutri bom imel nov pad eye. Upam. Ipak je to južna Italija. Ampak, na vrsti nov izziv. Treba je uredit internet. Do TIMove trgovine stopimo in je. Stopimo? Ne, korakamo. In korakamo. In korakamo... Ej, kdo bi si mislil, da je Siracusa tako velika! Koliko je moral teči nesrečni Arhimed, in tuliti "eureka", da je pretekel mesto! In po nekaj urah hoje, se ob osmih zvečer končno utrujena zvaliva v stol picerije. In jeva pico. Pravo siciljansko pico. Ej, kako malo je treba, da je pica dobra. Samo ono spljačino od našega (pre)slanega in (pre)mastnega sira je treba zamenjati za mozzarelo in - uganka je rešena.

po 300 nm končno vidimo kopno

dalmatinec se takoj razgovori

nori valovi v marini

zelo lepo urejene stare stavbe

veliko rož in dreves

organizatorji tour okoli Ortigie

v navtični trgovini je pomagal prodajati tudi 2letni fantič, ki mu je bil zelo všeč moj fotič

vožnje pod mostovi

novodobna arhitektura cerkve-k maši nisem šla!

6. september 2011, torek

Siracusa

Danes je bil naporen dan. Najprej urejanje službenih stvari, potem jaz do Maria in Vesna v pralnico. Maria sicer ni bilo, zato mi je pa sosed, Spličan delal družbo. Pazikuča je na sosednjem motornjaku, ko ni lastnikov. In ima strašno naporno delo - gazdarici mora počistiti sobo, to je najbolj pomembno. Tako pravi. Malo mi hoče dajat nasvete, kako in kaj, pa na žalost ni iz našega sveta in njegovi nasveti niso prav uporabni. Še posebej pa nimajo teže od trenutka dalje, ko mi je rekel, da je šel z ročnim merilcem hitrosti vetra do jambora in tam meril. In izmeril 80 vozlov. Ah, ja... No, za malo čip-tokinga v skoraj domačem jeziku je pa več kot dobrodošel.

Kakorkoli, Maria ni, pride in-una-ora. Okej, potem pa nazaj in malo delati za službo. In kaj vidim na poti nazaj? TIM shop! Saj ne morem verjeti! Sto metrov od marine. Včeraj sva šla mimo tako nesrečno, da je nisva videla, ker se nisva ozirala nazaj. In prehodila do tiste, ki je objavljena na netu v italijanskih rumenih straneh, vsaj enih 10 km. Pejd se solit!

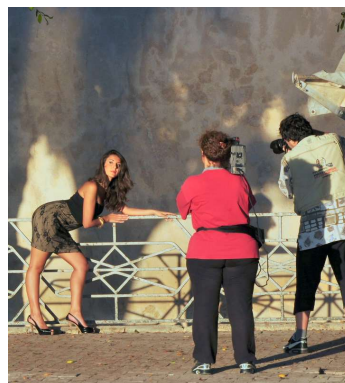
Čez dve uri pa nazaj do Maria. In Spličan z mano - pa kaj me vahta, kdaj grem, da gre kao slučajno tudi on v isto smer. Ok, saj ga razumem, njemu je najbrž ornk dolgčas tukaj samemu. Mario tokrat je in kos pleha zgleda odlično. Še do Vesne v pralnico, da ji pomagam nesti punkle z rjuhami in brisačami. Saj ni bilo še panike za pranje posteljnine, samo pranje tukaj je prišlo 3,5 evra, lani enih 50 km severneje pa 130 evrov. Jasno, da je Vesna pograbila priliko.

Baby stay je sedaj, kot mora biti. S curkom vode iščeva luknjo v palubi in morda sva jo celo našla. Bingo! V sidrniku. In nadaljujeva s pranjem palube - predvsem platnenega dela. V treh mesecih brez dežja in le redkimi curki vode je postala tenda že močno flekasta. Tudi rjasta! Nikakor ne morem razumeti, kako da lahko ostane določen inox lep, tale motomarinski in gorenjski pa rjavi, da je veselje. Najbolj sem se bal, da bodo rjavele moje poljske antene, ki so prišraufane s pocinkanim plehom. Pa tam ni niti pikice, inox, na katerega so pritrjene pa rjavi. Poljski pleh je očitno boljši od italijanskega inoxa. Ah, ja...

Zvečer pa malo naokoli po Siracusi. Lepo, staro mesto, še posebej otoček Otigia. In kafički in gostilnice na njem. In kje se midva ustaviva? Povsod. Malo čez deset sva že nazaj in Vesna nad televizor, jaz umrem v sekundi.

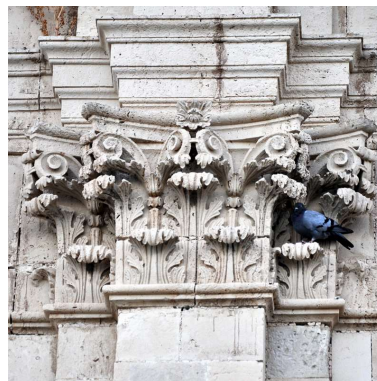
lep drevored ob morju

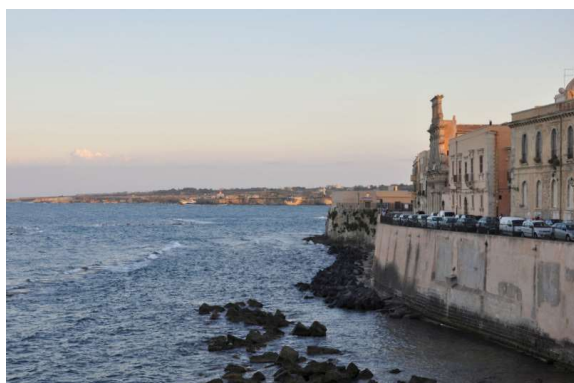
mora že biti pomembna, če jo filmajo in slikajo-jo moram potem še jaz

zanimivo grmovje

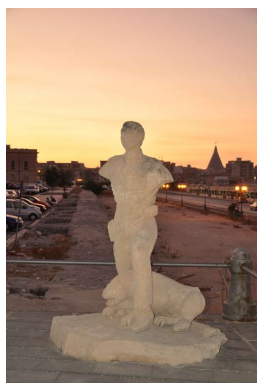
golobi si pa res najdejo dom

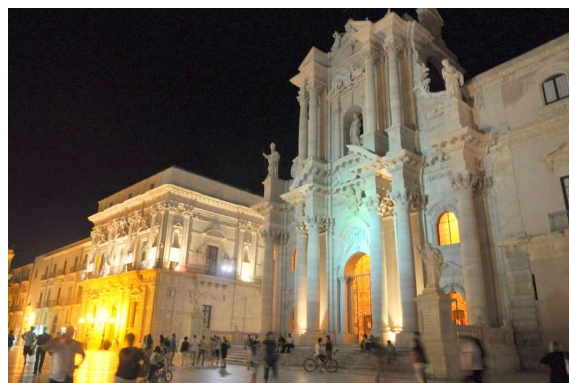
kar veliko hoje ob obzidju je bilo

siciljanska poroka

tudi policaj je dobil svoj kip

izredno prostorni trg sredi Ortigie

harmonikar nam je špilal ob večerji;no ja,bolj fušal

pizza, taprava !

7. september 2011, sreda

Siracusa

Danes gremo iz Siracuse. Samo, ne še takoj. Najprej na tržnico. Po ribe in zelenjavo. In frišen kruhek in bužolco in sirčka in ... Skratka, komaj trogava, toliko nabaviva. Ni mi čisto jasno zakaj. Isto vrednost sva nesla s seboj tudi, ko sva odhajala z barke, pa ni bilo težav. Le da je bila takrat vrednost v obliki papirčkov, sedaj pa rib, škampov in podobne krame. Prav zanimiva je tale tržnica. Kot v filmu. Branjevc, predvsem tisti na štantih z ribami, kričijo in vabijo stranke, izbira je božanska. Ni je bilke in ni je ribe, ki je tukaj ne bi dobil. Ok, ok, no skoraj je ni - ampak vseeno. Ogromna mečarica dela družbo tuni. Taki, trideset kilogramski. In zanimivo, boljši deli sveže tune so dvakrat dražji kot bela riba, recimo škarpna ali velike kozice alias king prawns. No, tune ne bomo kupovali. Pa ne, da smo Gorenjci, svojo imamo. Prav tako svežo in prav tako filirano - z vsemi najboljšimi deli.

Zasikam še luknjo v siderniku, Vesna še pere zadnjo rundo in ... ura je dve preč. Skoraj ni vetra, samo iz te luknje ven sam ne pridem živ. Marinero z dingijem je edina možnost. Pa še to sem bil na pecljih z očmi, če se ne bomo zapletli v mooringe, tako ozek je izhod. In Mala še 11 metrov nima!

Premišljujema ali jo potegnema do Porto Pala ali ne. Če dobro zastaviva sva ob mraku tam, greva spat in potem jutri tam - vedriva. V Sicilijanskem kanalu je napovedan dokaj močan zahodnik. V tak veter Male ne bom silil. Torej - brez veze! Kar tukaj greva na sidro in roštilj zalaufava še pri dnevu. Še prej pa vsak zase nekaj delava. In roštilj je nocoj res, kot se spodobi. RIBE in raki zaliti s koprskim sladkim muškatom. Mljac! Po večerji še skype z vnučkom in njegovimi starši in spanje. Jutri zgodaj vstajava.

prodajalci kriče vabijo v nakup morskih dobrot

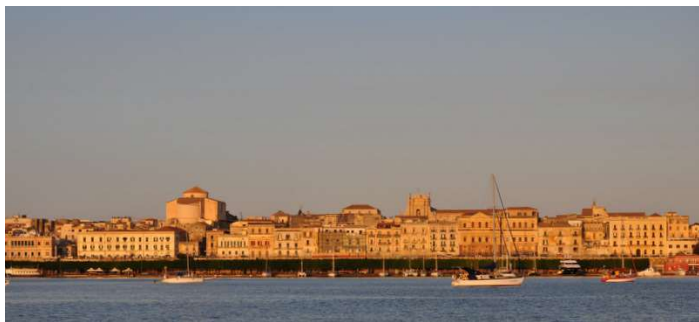
nekoč bomo tudi mi ujeli eno mečarico

mozzarella, sirčki, olive, paradižnik ...

le čemu hodimo na tržnico po ribe, če nam pa same v dinghi odfrčijo notri ?

Siracusa iz morja

Siracusa

najina večerja

8. september 2011, četrtek

Siracusa – Pozzallo

Danes se ni kaj bistvenega zgodilo na tem koncu sveta. Midva sva zjutraj dvignila sidro in odmotorirala proti Porto Palu. Plovba je dolgočasna, delavna. Pred Porto Palom se dvigne veter in nekaj časa ga je za vzorec, za ovinkom pa je prijetnih 4 Bf. Smer najprej ni obetavna - kako drugače, kot precizno v kljun. Ko še malo zavijemo, pa zgleda, da bo vsaj približno šlo do Pozzalla. Ok, ostra orca, dva tacka, ampak zadnjih 20 milj pa le prejadra.

V marino ne bom rinil. Že zunaj je samo nekaj deset centimetrov pod kobilico, notri pa - kdo ve. Lahko bi sicer šla poskusiti v luk, pa me ne mika. Sidrava se in - delava. Do večera. Še roštilja nimam časa zakurit. A-ja-ja-jaaah!

Jutri pa naprej proti zahodu. Po napovedih naj bi zahodnik preko noči ponehal in morda ujameva kaj lahkih bočnih vetrov. Morda. Vsekakor pa se morava peljati mimo Gele, kjer ima Jure svoje korenine. Vsaj pravi tako...

najbolj južna točka na vzhodu Sicilije

Pozzallo

9. september 2011, petek

Pozzallo – Pantelleria

Ponoči je veter crknil in se proti jutru obrnil na vzhodnik. Za začetek ga je sicer premalo, če pa obrne smer, kot je napovedano, na severnik ali če malo pojača, bo pa to prijetno jadrnanje. V siciljanskem kanalu so namreč vetrovi skoraj kot po pravilu iz zahodnega kvadranta in tudi tok teče proti vzhodu, okolil Pantellerie ga je lahko do 2 vozla.

In veter ni obrnil na severnik. Obrnil je na zahodnik. Pa še to ga je malo. Ah, ja. Kakih 20 milj uspeva narediti na jadra malo iz smeri, vse ostalo je motor. Diesel vedno piha v pravo smer. Hočeva se ustaviti v Geli, pa je na vhodu v luko pod kobilico le še 10 cm vode in ne rineva dalje. Saj notri so jadrnice, lokalci. In očitno je kanal, da se da pristati. Samo, jaz ga ne poznam. Plujeva še do Licate, pa je to tudi čisto industrijsko mesto in naju ne pritegne. Ma, kar na Pantellerio jo mahneva. Zjutraj bova tam.

v Geli je rafinerija

Gela zelo industrijsko mesto

pa vendar: v Geli imajo tudi lepe peščene plaže

Licata

10. september 2011, sobota

Pantelleria

Ta noč ni bila moj dan. Najprej imava zvečer dober veter, sicer orcava, ampak relativno dobro proti cilju. Z nočjo crkne, ostane pa val. In tok. Oboje v nos. Mala nabija v valove in jo rola, da to ni ničemer podobno. Tudi približno ne morem zaspati, pa še ta neznosni hrup motorja je za povrh. Okoli polnoči se val malo umiri, vsaj Vesna bo lahko spala. Jaz niti pod razno ne morem. Siciljanski kanal je tako prometen, da sem vsaj deset ladij srečal na manj kot pol milje. Nekaterim sem se celo malo umikal, da nismo šli čisto skupaj. In če k temu dodam še ribiče, ki nimajo AIS, je zabava popolna. Kakorkoli, tako AIS, kot radar sta ponoči odigrala glavni vlogi!

Ob devetih dopoldan sva pred luko in ravno, ko zapeljem v Porto vecchio, me po radiu pokliče harbor master. Vsaj deset minut me mori z vsemi možnimi vprašanji, kdo smo (pa saj nas je poklical po imenu, itak si je vse že prej ogledal na AISu), kakšni smo, koliko greza imamo, koga prevažamo, od kod smo prišli in kam smo namenjeni. Ma, skoraj sem mu že zabrusil, naj pogleda na splet in mu bo vse jasno. Še dobro, da je bila čista bonaca in sem lahko klepetal po radiu, ko je Mala plutala pred pomolom. In potem mi gospod luški kapitan končno da zeleno luč za oni privez, kamor bi se tako ali tako tudi sam vezal. In ravno, ko je permission granted (ampak res ravno do sekunde takrat!) mi - crkne motor. Pa ga prižgem in - crkne. In še enkrat in - crkne. Fajn! Pa v podpalubje in preklopit tank za nafto. In motor - dela. Vidi čudo! Sidrana sva in vezana na obalo, mislim da dobro.

Pa po vozni red avtobusov in naokoli. Hja, tale vozni red se nama ne zdi tako fleksibilen, kot piše v pilotu, zato preveriva še rentiče. 35 evrov na dan je tako solidna cena, da takoj pozabiva na avtobus. No, ko vidim avto, je cena le še - primerna. 12 let stari Fiat Panda z ročnimi vinči za odpiranje oken in tudi klima-anlage je enaka kot na Mali. No, za en dan in za ta otok bo že. Da bo le v klanec šel...

Pantelleria me fascinira! Dobesedno fascinira. Tako odštekane vulkanske pokrajine nisem videl že od Linose dalje. Malo manj me fascinirajo prebivalci z znanjem angleščine. Moje znanje italijanščine je v primerjavi z njimi fascinantno - pa znam naročiti samo pico in pivo. Itak sva pa tukaj (če odštejem nekaj Francozov) edina tujca. Tujca, ne turista. Turistov je kar nekaj, ravno prav, da nismo sami in ravno prav, da ni nobene gužve. Kakorkoli, ceste so primerljive s Korziškimi in to, da ni gužve, je zelo, zelo dobrodošlo. Tudi sicer otok ni turistično eksploatiran, samo nekaj hotelčkov sva videla. Očitno je temu malo razlog tudi dejstvo, da Pantelleria nima plaž. Ok, nekaj kopališč s skalnatimi plažami je, peščenih pa nič.

Arhitektura je zanimiva, da ne rečem všečna. Stene so iz črnega magmatskega kameja, strehe so belo pobarvane "ploskve", ki so na sredi izbočene navzgor, ob straneh pa navzdol v neke vrste kanal, žleb. Strehe so zbiralniki vode, ki jo na otoku primanjkuje. Vse hiše so tako narejene v istem slogu in to je za moje oči lepo. In asociacija, ki se mi je takoj ponudila, je Costa Smeralda. Nič kaj bolj eksotičen videz ne daje, se pa takoj vidi tisto plastičnost, nenaravnost. Tukaj je pa vse to lepo komponirano v okolje.

Otok je močno kultiviran, predvsem vinogradov je ogromno. Zato je pa precej težje najti oštarijo. Kakšno nasprotje Grčiji, kjer je oštarij kolikor hočeš, vinogradov pa nič. Očitno Grki nimajo časa za delo v vinogradu, ko pa ves ljubi dan visijo po oštarijah. In pri Grkih ti povsod ponudijo lokalno vino (najbrž ekstremno lokalno, kar v kuhinji narejeno iz praška), tukaj sva pa pila vino s Sicilije - lansko domače je pošlo, nama povedo. Pošteno. In jedla sva odlično pripravljeno mečarico. Pohvalno, da ni spet samo riba z roštilja. In Vesna je v oštirjevem vnuku spet našla nadomestek za svojega vnuka. Dobri dve leti starega Bimbota (tako Pepe kliče samega sebe - okrajšava za bambino) je učila - fotografirati. Skratka, oštarij je malo, je bila pa zato tista, ki sva jo z muko našla zelo dobra.

Ustaviva se še na Afroditinem jezeru (Lago di Venera), kjer je baje Ulysses (aka Odisej) ljubil nimfo Kalipso. Očitno jima je bil že takrat všeč naravni jacuzzi z dobrih 30 stopinj toplo vodo. V jezeru so namreč "izviri" pare. Ognjenik na Pantelleriji še ni čisto ugasnjen. In to jezero je v eni izmed kalder. Vsaj tako sva se dala podučiti v vulkanološkem muzeju, kjer se je kustos posvetil samo nama (itak sva bila celo tisto uro edina obiskovalca). Še film nama je predvajal. Vse, jasno, v kleni italijanščini. Še dobro, da so bili po stenah dvojezični panoji in da sedaj veva, da je Vesnin spominski kamen mineral z imenom pantellerit.

Še šoping pijače, ko imava ravno avto in - spanje. Včerajšnja noč je bila kratka...

skalnate plaže

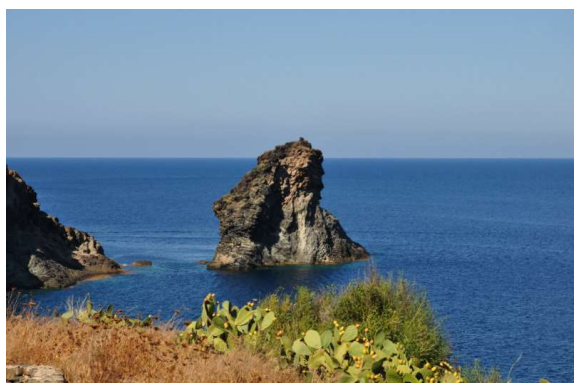
še ena luka, ki bi bila pogojno velika za Malo

nekoč je bilo termalno kopališče; danes je pa prazno in naprodaj

Acienda

vulkanska velika skala

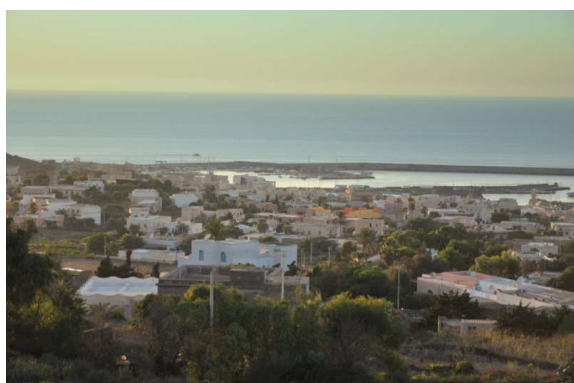
Pepe se rad fotografira, še rajši pa potem gleda v fotič svojo fotko

vinogradi vsepovsod

naravni most

Pantelleria

najina panda je bila zelo živahna !

kamor pogledaš, je zemlja obdelana

jezero na kraterju

11. september 2011, nedelja

Pantelleria - Mazara del Vallo

Lepo se naspiva. Najprej vrnem rentiča na parking ob pomolu s ključi nad volanom. Hja, kdo pa bi ukradel staro Pando brez bencina. Deklina včeraj, ki je od vseh, kar sva jih srečala, še najbolje obvladala angleščino, mi je to lepo naročila nekako takole kar-liv-hir-tumorov-domenika-ijo-no-aaaa-kijs-hir-kapito. Jasno, da sem kapiral. Potem pa malo v šoping. Ribe gledava. Odlična izbira, ki bi ji zavidala tudi kakšna bolj renomirana ribarnica. Tudi cene so temu primerne. Kovač, na primer, je po 18 evrov kila. Zato je pa težava s cenami drugje. Lokalno vino je vse od 10 evrov, pa do 50 za (boljši) portovec.

Še v utrdbo zavijeva malo pogledat. Na vhodu je punca z odličnim znanjem italijanščine. Takoj se ponudi, da naju popelje naokoli. In to naokoli je ena soba s tremi marmornatimi glavami, Cezar, Tito in Avrelj. In-to-je-to kar se muzeja tiče. Malo še pobezava in ogledava si lahko še razstavo fotografij v prvem nadstropju. In to je res vse. Basta. Lepo se zahvaliva in odideva. Dečva pa se usede nazaj za na svoj stol in nadaljuje z reševanjem križanke. Zanimivo bi bilo izvedeti ali sva bila danes edina obiskovalca, ali je morala še kdaj vstati in iti naokoli. No, saj prijazna je bila ves čas in to veliko šteje.

Opoldne greva. Tukaj sva videla, kar je za videti, otok bo vsaj meni ostal v zelo lepem spominu. Predvsem po vulkanskih kamninah. In temu primerni flori. Malo manj pa po komunikaciji z domorodci. Zadnja je bila s port policajem. Včeraj mi je naročil, naj se javim po VHF, preden gremo. Pa ga pokličem. Pa se ne javi. Pa ga pokličem još-jeno-pet-puta in potem se končno javi. Vidi, da butasti turist ne bo odnehal s težanjem v angleščini. In mu povem, da bi šli. Njegov odgovor je (po pričakovanju) mala-pliz-stend-baj. I-tako-pet-šest-puta. Dobil sem občutek, da lepo počasi tipka moje besede v Google translate, pa zato pobaram soseda, Italijana, če mu moja željo sporoči po njihovo. Samo enkrat je povedal, pa smo lahko šli. O-kapito-si-si je še rekel port kapitan in je bilo.

Dobro polovico prejadra, ko veter crkne. Še tanke nazaj zamenjam, da vidim v čem je bila včeraj težava (vsaj še sto litrov nafte bi moralo biti v tanku). Tukaj sredi morja to najlaže ugotavljam, ko se nimam česa bati, če mi motor ne dela. In kaj vidim. Olje! Bilge pod motorjem je poln olja. U-la-la! Tole pa ni po planu. Dolijem olje in iščem, kje bi lahko puščalo. Vse je suho. V Siracusi sem dolil nekaj olja, nisem valjda slabo zaprl pokrova? Pa tudi, če sem, mastno bi moralo biti tam naokoli, pa ni. Previdno prižgem motor in opazujem. Opazim pa nič. Ok, to bo domača naloga za jutri. Hja, dela mi res nikoli ne zmanjka. Pa samo malo bi rad vandral po svetu...

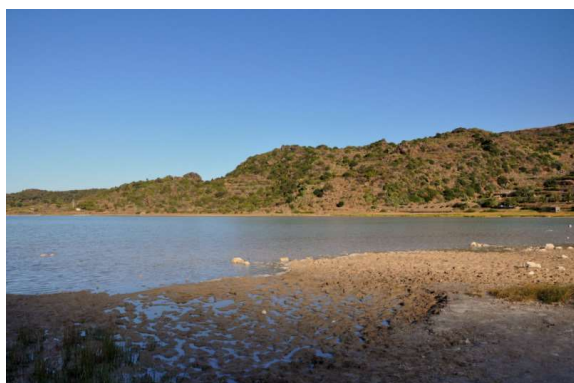
Polna luna je. In dobra večerja je bila. Odlično meso je Vesna perfektно spekla. Kakšna razlika med italijanskim in grškim (ali pa našim) mesom. Ni mi jasno, zakaj. Kot bi jedel drugo meso. Pa je vedno prašič. Preverjeno.

piknik prostori v borovem gozdu na Pantellerii

hiše po vaseh

jezero

cala Gadir

vinogradi

veduta da Scuari

izredno veliko kaktusov

mesto Pantelleria

grad v Pantelleria

toliko nas je bilo na "gradskem" vezu - brezplačno

pogled na iz gradu

Mazara del Vallo by night

12. september 2011, ponedelj

Mazara del Vallo - Punta Longa (Favignana)

Najprej nad olje. Preverim stanje v motorju. Tam olja ni, tako mi pravi paličica. Preverim še enkrat v bilgu. Ah, ja... Z gobico pobiram olje in ga vlivam v prazno kantico. Po skoraj uri dela je štiri litrska kantica skoraj polna in bilge prazen. Jaz pa usran od glave do peta! Kaj sedaj? Mehaničar Tonček naredi posvet po telefonu, kot je to videl početi mehaničara Holandca v El Gouni. In po telefonu dobi predvsem - spodbudne besede. Enako, kot oni tip tam doli v Egiptu. Pa še enkrat preverim koliko olja sploh še je v motorju. Hej, pa saj se mi meša! Sedaj je motor poln olja. Še malo čez maksimum ga je. Dvakrat preverim. Trikrat preverim. Vedno isto. Kdo je sedaj tu blesav? No, to se ve. To sem jaz. Ne ve se pa od kod olje v bilgu. Karkoli gledam in tipam na motorju, vse je suho. Kje hudiča curi? In kako hudiča pride potem še nazaj?!

Pa pustimo to. Motor gre na opazovanje. To, da grem sedaj na servis, je verjetno brez veze. Kaj naj rečem mojstru, da je narobe, če je sedaj vse v redu. In še to naj mu razložim po italijansko? Servis v Trapaniju tako odpade, v Cagliariu ga ni, naslednja postaja je tako Carloforte. Ali pa Španija. Itak se je pa opoldne dvignil vetrič in sedaj imam drugačen motor. Ko jebe Yanmar! Smer Egadi.

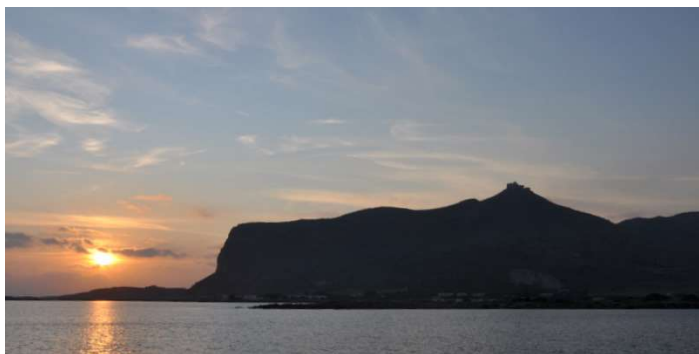
No, veter je nekaj časa skoraj v redu, potem je pa povsem v kljun. Ampak, čas imava in lepo počasi proti vetru in toku na sidro pod Favignano, najbolj vzhoden otok izmed Egadov. Gledava hrib visok 100pi, ki ima celo tunel! Jutri se odločiva ali z dingijem na obalo in peš do slabega kilometra oddaljene glavne luke, ali pa na motor pet ali šest milj naokoli otoka in na vez v luki. Če ga dobiva. Vsekakor pa dobim nocoj spet odlično večerjo. Biftek v poprovi omaki in pečen krompir. In škrlatni sončni zahod in pipica za lahko noč.

aragonski grad v Favignana

tunel v Favignana

Favignana by night s soncem

by night z luno

13. september 2011, torek

Punta Longa (Favignana) – Marettimo

Danes smo obdelali Egade. Vse. Celo brez zajtrka oddingirava na obalo. Ponton je tam in je povsem prazen. Kot nalašč za naš dingi. Če. Če ne bi takoj pršel inkasant in nama v polomljeni angleščini razložil, da je ponton v privatni lasti in da je potrebno za privez dingija plačati 10 (z besedo: deset) evrov za 3 (z besedo: tri) ure. Halo?! No, tukaj ne bo delal posla z nama. Nekaj sto metrov stran je lučica za čolnice in tam je lahko naš dingi parkiran zastonj. Za neomejeno časa.

Peš preko otoka. Dobrih dvajset minut sprehoda. In direktno v tovarno za predelavo tun, sedaj muzej. Od danes dalje pa še štiri dni imajo organizirane vodene ogledе tovarne-muzeja. Zastonj. In drugače sploh ne gre. No pa naj bo, Vodenje je v kleni italijanščini in po reakciji Italijanov zgleda zelo zanimivo in s sočnimi opazkami. Vodič nam je celo eno pesmico zapel. Samo, kaj ko jih ne razumeva. Kakorkoli, vtis o dogajanju pred stoletjem-in-toliko sva dobila, greva pridobiti vtis še o dogajanju na začetku enaindvajsetega stoletja.

In ta vtis je, no, kako naj se izrazim, da ne bom preveč pljuval, ... zanimiv. Kakorkoli, moj prijatelj Janko bi takoj znal povedati, da se sem ne bo vračal, ker tukaj ni nič pozabil. Skratka, precej zanemarjena vasica, polna vojske in instant turistov. Ima pa otok, velikosti Silbe ali Oliba in s podobno bujno vegetacijo, kot Goli otok - tunel. Da lahko avtomobili bolj nemoteno divjajo po otoku. In to skozi skalo (ki je le malo večja od ljubljanskega Grajskega griča) in deli, sicer povsem ravninski otok, na dva dela. In na vrhu te skale je aragonski grad. Ta pa, jasna stvar, ni odprt za javnost, ker ga uporablja - vojska - vsaj tako sva prebrala, preveriti nisva šla v tej vročini.

Oddingirava nazaj na barko in odmotorirava na dobrih 10 milj oddaljen drugi največji Egadski otok - Marettimo. Ta je ena sama gora z vasico in pristaniščem ob njej. Kot Susak, če pesek zamenjam s skalovjem. No, brez britofa na hribu in povsem prisebno populacijo, to je treba priznati. V pilotu preboreva, da je možno sidranje in da je na pontonu 70 privezov. Drugje smo tudi brali, da so ti privezi dragi, ampak da se da vezat na pomol, kjer pristaja ferry. Nič od tega ne drži. Na sidrišču je skalnato dno, ponton je razsut in ni v funkciji, na pomolu za ferry je pa - ferry. No, je pa še ena možnost. Ko iščeva rešitev uganke, pripluje domačin v čolnu in nama ponudi privez na boje. In naju tudi priveže. Ampak to še ni vse! Kaj takega še nisem doživel in najbrž kmalu spet ne bom več. Vezana sva na bojo spredaj in zadaj (ok, to poznamo), ampak poleg naju plava še ena boja. Taka, opremljena s cevjo za vodo. In tako Mala sredi morja dotoči v svoj rezervoar 200 litrov sveže vode! Če je že vse ostalo brez veze, je pa ta izkušnja vredna postanka tukaj.

Ok, dingi v vodo, pa na obalo. Vasica je neprimerno bolj prijazna, kot Favignana. Brez prometa, s samo nekaj oštarijami in trgovinicami. Lepo osamljena sredi morja. Podobno kot Ustica. Ali pa grški Agios Evstahios. Čeprav je vse skupaj precej zanemarjeno (podobno, kot na Favignani), ima kljub vsemu svoj čar. Tudi tukaj je aragonski grad. Je pa to še zadnji (naseljeni) italijanski otok, kjer do sedaj še nisem bil in tako lahko sedaj končno sestavim lestvico le teh - po mojih merilih, jasno. Najvišje je še vedno Linosa, ki ji sledita Pantelleria in Ponza, čisto na koncu pa je (ni težko uganiti) Favignana.

No, pojeva (spet) pico in tudi ta je boljša, kot na Favignani. Vesna mora popiti Campari, ker je v Mitkinem dnevniku prebrala, da se tukaj pije Campari. In moram priznati - sploh ni osamljena, vsaj tri četrt publike v kafiču (poleg Piratov) pije Campari. Pravzaprav sem osamljen jaz, s pivom. Ampak, Campari mi pa res ne sede...

Preverim še motor. Suh, kot poper! To je sicer dobro, samo nekaj je bilo narobe in to bi rad dal popraviti. Ampak, kaj naj povem in pokažem mehaniku?!

ex tovarna predelave tun, danes muzej

verjetno je rekel, da je toliko imela med očmi - riba - tuna

posode v katerih so pripravljali tune za konzerviranje

predstava v muzeju tun-predpriprave

na vratih oštarije

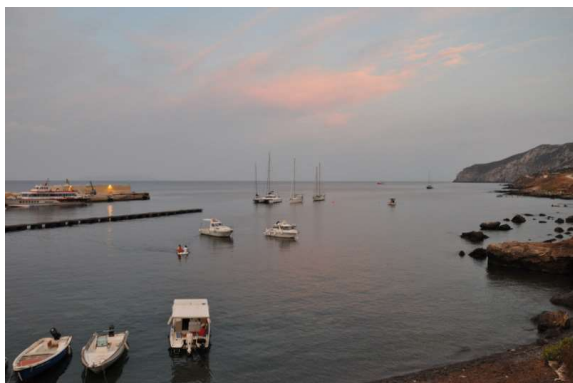
moja mesarica-dobro meso mi je prodala

v Marettimo razsut pomol(so ga popravljali),mi na boji,oranžna boja je za vodo

"riva" na Marettimo-v ozadju aragonski grad

luka v Marettimo

hiše bolj slabo vzdrževane

campari se pije v tramontani-blizu piratske oštarije

Marettimo-vasica dokaj zelena,polno čolnov

14. september 2011, sreda

Marittimo (Egadi)

Zjutraj nekaj oba še narediva dokler sva na netu in nato izplujeva. Okoli devetih se odklopiva od podatkovne popkovnice in sva sama sredi morja. Tokrat zares. Ladij okoli nas je za vzorec, vetra še manj. Motor poje in pije. Še tok imava proti sebi in ta niti ni prav hudo zanemarljiv. Na delih poti ga je krepko preko vozla. No, računam pa, da bova jutri okoli poldneva v bližini Sardinije in spet na netu. Takrat tudi potegnem najnovejšo vremensko napoved in se odločim kako dalje. Kakor kaže sedaj, bi jo bilo najbolj pametno mahiniti kar naprej na Baleare. Za začetek naslednjega tedna je napovedana dosti močna vremenska motnja z vetrovi 8-9 Bf pod Marseilom. To ni za Malo. In če izpustiva zdajšnjo priliko, bo naslednja šele čez teden. Kakorkoli, jutri se odločiva, vremenske napovedi v Sredozemlju niso ravno zanesljive za toliko dni vnaprej.

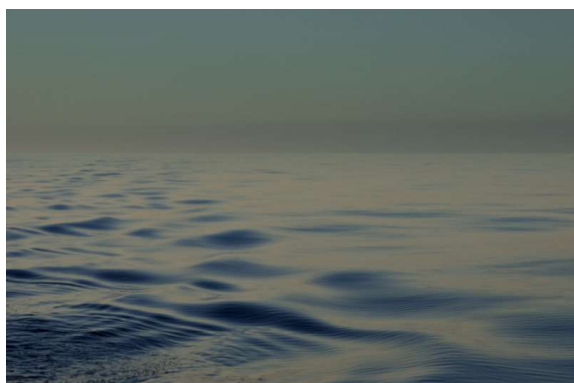
Je pa plovba na povsem mirnem morju precej dolgočasna. Malo jo popestrijo delfini in želve. Eno sva celo zbudila iz dremeža na površju, ko sva se zapeljala pogledat, kaj neki to plava na vodi. Skoraj cel dan tudi plujeva blizu vlačilca z neko mega konstrukcijo. Blizu pomeni med deset in dvajset milj in šele ponoči smo na razdalji štirih milj. Pol milje za sabo vleče nekaj, kar spominja na žerjav ali del ogromnega mostu.

sladka voda - cev pod morjem

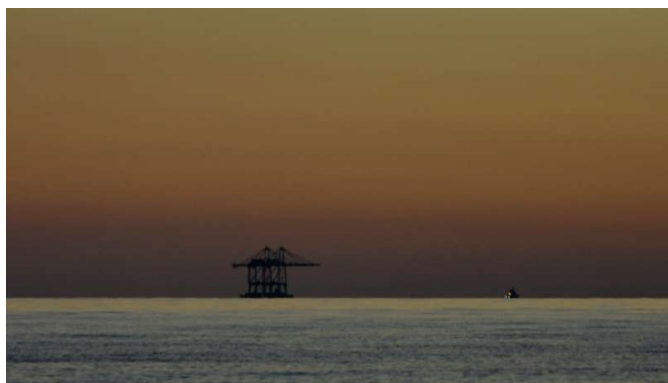
Marittimo v ozadju

morje kot olje

sredi morja se takole dan poslavlja od naju

ta vlačilec naju je spremljal cel dan pa še del noči ...

Mediterran 2011

Sardinija

15. september 2011, četrtek

Carloforte (San Pietro)

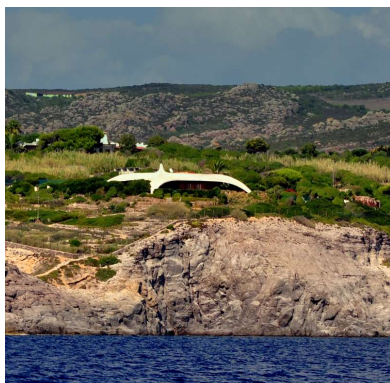
Noč je bila mirna, nič ladij, nič valov, nič vetra. Jutro je enako, le tok, ki naju je moril včeraj in ponoči se obrne Mali v prid. In že ob desetih smo na netu in delamo. Do dvanajstih, ko mi moji silni instrumenti pokažejo, da je fuel tank empty. Ok, 3 litre od 250 jih naj bi še bilo, samo mašince se s tem ne strinja. Neha delat. Preklopim na drugi rezervoar, ni panike. Ampak. Mašince še vedno noče delat. A-ja-ja-jaaaah! Jadra gor in tri vozle naprej. Še dobro, da je vsaj toliko vetra, da ne končava v kakšnih skalah, ob Sardiniji plujeva.

In Tonček mehaničar je tokrat usran od nafte, ne od olja. Water separator filter je tisti, ki ne dela. Ok, zvežem cevko mimo in se spet peljemo. Saj tako nujno pa tega tudi ne rabimo. Pa spet servis ala-holandeze. In nasvet po telefonu je - spucaj

ga, pa bo v redu. Hja, saj to bi tudi sam lahko vedel! Pa kaj, ko nimam o strojništvu niti malo pojma.

V Carloforte se nameniva za urico ali dve. Vesna tukaj še ni bila in jo zanima, kako je. Na gradskem vezu je vse prazno in mirno greva na bok. Popolna bonaca je v luki. Valovi od ferryjev ne štejejo. Vesna naokoli, jaz v šrauferraj. Spucam separator (ej, koliko nesnage je bilo notri, in krona vsega je bil čep iz filca - vsaj meni je tako zgledal) in mašince spet poje. Upam, da trajno in ne samo do prvih čeri. O olju pa še vedno ne duha, ne sluha...

Potem pa ven. Via Baleari. Tam bi bil rad še pred nedeljskim urnebesom.

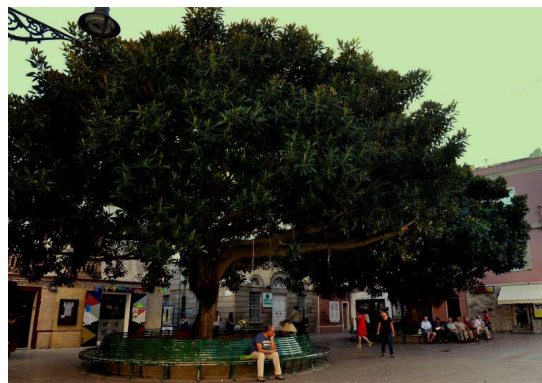
odštekana hiša videna med plovbo ob sardinijski obali

klifi in dokaj zelena okolica sardinijske obale

Carloforte - luštne ulice

ogromno drevo

v parku

soline

nenormalne cene lokalne tunske tovarne

pa še nekaj utrinkov iz San Pietra

16. september 2011, petek

Sardinija – Baleari

Danes se ni dogajalo nič. Še ribe nismo ujeli, čeprav je ena "merska", taka deset kilska skočila v loku za barko ravno preko vabe. Ej, a so že ribe pogruntale finto s trnkom, ali kaj? Drugače pa nič. Nekaj delava, bereva. Vesna se malo zlekne pred televizorjem in še ena epizoda Umorov na podeželju je pod streho. Samo še nekaj sto in bo videla vse. Itak je to morje tako mirno, kar se tiče prometa, da sem celo malo pomislil, če so mi instrumenti crknili. Na AISu nič, na radarju nič, na obzorju nič. Ja, potem pa najbrž res ni nič.

Čez dan je bilo ravno toliko vetrčka, da smo malo cunje obesili in se enih pet, šest ur peljali slabe štiri vozle proti cilju. To je nama ustrezalo iz dveh razlogov. Prvi in najpomembnejši je tišina. Drugi pa dejstvo, da imava ETA ponoči od sobote na nedeljo in naju nič ne moti, če plovbo upočasniva toliko, da pristaneva v nedeljo podnevi. Okoli lbize se bo veter dvignil na 6 Bf šele dopoldan v nedeljo in samo to morava prehiteti, drugih skrbi nimava. Če bo napoved zdržala, jasno. Spet najbolj zaupam modelu NOAA, ki ga malo primerjam z drugimi. In potem spremljam dogajanje v resnici. Več ali manj je točen, kar pa za razne Aladine in Poseidone tudi letos ne morem trditi. Na žalost.

drugega na morju ni bilo za slikati kot to :)

17. september 2011, sobota

Sardinija – Baleari

Dan se naredi na tem koncu sveta šele po sedmi uri zjutraj. Se pa zato znoči šele po osmih zvečer. In glede na to, da prav jutranji ljudje nismo, je to kar prijetna sprememba.

Sobota je dan za počitek. Počitek in ribolov. No, bolj precizno vrečolov. Ujamemo veliko polivinilasto vrečo. Oj, kakšne oči sem že imel, Vesna je dala fotoaparat na ogrevanje in kljuka je bila že naostrena. In kako težko sem vlekel! Potem pa... No, ja.

Je bilo pa čez deset minut bolje. Malo bolje. Tokrat smo se šli športni ribolov. Ne takega, krvavega, v prehranjevalne namene. Ampak športnega. Ujamemo ribo, ki tokrat ni tuna (da se Gordana ne bo pritoževala). Tako ribo, zeleno s hrbtnim grebenom, slabega pol metra meri in okoli dve kili ima. Kako to vem? Enostavno, s trnkom sem jo potegnil iz vode in ko sva se z Vesno kumštvala ali naj jo nabodeva na kavelj ali zajameva z ajmarjem, se je riba tega najinega cinceraja naveličala. Lepo se je snela s trnka in odplavala. In tako je šla najina večerja po vodi. Bolj precizno, v vodo. Tipičen

športni ribolov...

morje ima še vedno lepih 29,6 C

Mediterran 2011

Španija

18. september 2011, nedelja

Eivvisa (Ibiza)

Če je bila prejšnja noč povsem mirna, najbližja ladja je prišla na kakih 20 milj, je bilo nocoj (in že tudi včeraj popoldne) kar precej živahno. Ladij je bilo kar nekaj, ki so plule mimo bliže kot miljo in bolj, ko se bližamo Balearom, več je pleasure crafta. Tudi ponoči. Zgleda, da se sezona v Španiji konča kasneje, kot v Italiji. In spet so na sporedu ribiči. Prvak ulice postane ribiška barka, ki mi je točno na poti in se ji moram izogibat, kar je v ostri orci kar triki. Razsvetljena je tako, da se vse bliska v raznobarnih lučeh, ki so tako močne, da mislim, da je tik pred mano. Pa mi radar pojasni, da imam do tam še dobre štiri milje. No, ostane mi na kurzu in mimo se peljem vsega sto metrov preč. In takrat se šele dobro vidijo pozicijske in ostale luči. Ja, vleče za sabo - samo zato ni treba, poleg predpisanih, obesiti še rumene utripajoče in bele fleš luči, madonca.

Ob osmih sva v Marini Botafoch na Ibizi (v pilotu piše, da je to upmarket marina). Tole bo rekord v ceni! Pa ni. Če upoštevam, da je internet v ceni (in to nama je pomembno, saj lahko Vodafonovega nabaviva šele jutri, danes je nedelja), rekord še vedno drži čvrsto v svojih rokah - Marina Izola!

Dan mine, kot bi mignil. Vesna pomije barko, sam malo oddremam, nekaj skajpanja, mejlanja in telefoniranja, potem se še skupaj lotiva finaliziranja dodatka za plače - in večer je tu. Zvečer še film za lahko noč in Vesna dodatno epizodo - ve se česa. In spanje. Prijetno se je ohladilo, spiva pokrita z odejo, kar se ni zgodilo od Jadrana sem.

In zunaj nažiga. Nažiga! Še v marini je zelo-zelo živo, pa Ibiza niti ni v glavnem toku frontalnega dogajanja. Na odprtem je mistral po napovedih 8-9. Možakar v motornjaku je trikrat poskusil pristati, pa mu ni ratalo peljati med barkami, ne da bi v koga trefnil. Tudi v Malo je, samo ona se brani s sidrom na premcu in pri napadu s te strani se ni bati poškodb. Na koncu ga Vesna nakuri naj pokliče marinerota po VHF, da mu pomaga - veter je bil res nečloveški za tako početje, kot je plovba po ozkem marinskem kanalu, polnem mooringov in nato pristanek s krmo. Tip to stori in - potem gre. Upam, da naju jutri ne deložirajo, ker jim nalagava toliko dela. Tega vrli Španci niso vajeni. Še mooring line je mariner (še po urgenci z naše strani, jasno) s tako težavo podal, ko sva midva pristajala, da se mi je kar zasmilil. Toooliko težaškega dela mu nalagava. In še to dejanje je bilo bolj v stili fantov iz onega vica "nate zdaj bombe, sovražniki prekleti".

Eivvisa castelo (renoviranje ...še vedno)

marina dokaj polna, pa vendar dobimo prostor

marina Botafoch

19. september 2011, ponedeljek

Eivvisa (Ibiza)

Dobro sem se naspal. Zrak se je ohladil in osušil, prav prijetno je spet. Ampak, zgodaj je treba vstati. Že ob devetih sem na recepciji, da mi dajo naslove serviserjev. Pa grem naokoli. Mojstra za snast ne dobim, imam samo telefonsko številko, ki pa jo je njegov operater izklopil. Pri Raymarinu nimajo nič na zalogi, le za Yanmar se zmenim. In čez pol ure so na barki mojstri mehaniki. In pogledajo. In ugotovijo. Ugotovijo, kaj je narobe z mašino da pušča olje. Mojster Grk je pri prvem servisu slabo sešraufal motor. Med blokom motorja in pokrovom je - električni kabel! A-ja-ja-jaaah! In tukaj je olje teklo ven. Zgleda, da pri več obratih bolj, pri manj pa manj - in zadnje dni sem vozil več ali manj ves čas pod 2000 in olje ni puščalo. Ah, ja, majstori, majstori. Grkom sem razlagal, kakšno olje je treba dati v sail drive, tem tukaj pa na računalniku naštimam navodila za menjavo olja v španščini. So prvič to počeli. In takim mojstrom naj zaupam?

Kakorkoli, dopoldne tako hitro mine in popoldne se vrne Vesna z Vodafonovo kartico. Tako imava spet internet povsod, kjer je 3G signal. Danes ga sicer še ne potrebujeva, tudi marinski več ali manj dela v redu. Jutri bo pa to že spet koristna zadeva. Delni uspeh popravil, torej. Jambor, vetrni avtopilot in, sef ostajajo za drugič. Pa frizer, pediker in zobar tudi. Se je pa danes nabralo tudi zame en kup mailov in je kar gužva z delom. Zgleda, da se je ohladilo tudi v Sloveniji in so ljudje poprijeli za delo.

center Eivvisa

štacun kolikor hočeš

park

uličice v starem delu mesta

na krožišču pa v dlani kužki ...

20. september 2011, torek

Eivvisa (Ibiza) - Cala Sahona (Formentera)

Dopoldne mine meni delavno, Vesni šoparsko. Ob dveh izplujeva. Danes najbrž nima prav hudega smisla, da rineva do Iberskega polotoka, odjadrava le do Formentere. Med Ibizo in Formentero je preliv z globinami med 5 in 10 metri. In eno čerjo, ki je ni na nobeni karti, niti v pilotu. Pred tremi leti, ko smo pluli tukaj, smo jo skoraj nabasali, le ena bojica jo je označevala. Zato sem se na boj s to skrivnostno čerjo letos dobro pripravil. A glej ga zlomka! Boje ni več. Je pa zato na tem mestu v čer zabetoniran deset metrski steber z jasno oznako - bejž stran!

Na Formenteri se misliva sidrati pred mestecem. Misliva. Po petih ali šestih poskusih, te pregrešne misli opustiva. Sidro v peščenem in s travo poraslem dnu enostavno ne prime. OK, prime že za vetrove, ki bodo nocoj, ne zdrži pa stresnega testa. Full gas rikverc za četrto minute. Sidro vsakič začne počasi drseti. Brez veze, rad bi mirno spal. Greva do naslednjega zaliva, dve miljii stran. Ta je itak bistveno lepši. In z bistveno večjo populacijo bark. Sezona na Balearih definitivno še traja, bark je tukaj sredi tedna, kot avgusta na Hrvaškem. Voda je turkizno modra in tako čista, da se vidi vsaka podrobnost na tleh, tudi deset metrov niže. No, midva se sidrava na štirih. In prižgeva internet. A-ja-ja-jaaaah! Ni

3Gja. Nič ne bo z resnim delom, mejle bomo pa le pogledali. In roštilj zakurili, če se delat ne da. Vsak trenutek tega življenja je potrebno pametno izkoristiti.

gl.mesto otoka Formentera

klifasta obala

zadnja runda svinjskih reberc na roštilju

21. september 2011, sreda

Cala Sahona (Formentera) - Torrevieja

Zgodaj greva, da čim prej prideva. Kakih 15 milj še imava 2G signal, potem pa tudi tega ni več. Opoldne se dvigne še veter in lepo jadrava skoraj do polnoči, ko spet brni motor. Je pa veter toliko od zadaj, da naju nese vzporedno z obalo točno po ladijskem koridorju. Rezultat? Spet vozim pravi slalom med ladjami. In najhujše je ponoči. In proti jutru še ribiči. Cela flota se jih je spravila nad nesrečne lignje točno na moji poti. In vse bliska od parangalov (no, še dobro, da jih označijo s fleš lučjo, drugače jih ponoči sploh ne bi videl).

Kakorkoli, kolikor se da delati v kar visokem zoprnem krmnem valu s premalo vetra za popolno stabilizacijo, delava. In loviva ribe. Tokrat je bilo v slogu veni-vidi-vici. V dveh urah sva imela štiri na trnku. Bilo bi jih verjetno še več, pa je Vesna do nadaljnjega prepovedala lovljenje. No, tri so končale v ponvi. Ena je spet nekaj po svoje mislila in se je snela, blesava riba! In to dve porcijski, ena pa, recimo temu, krepko dvoporcijska. Med 30 in 50 centimetrske zeleno plave, s prelivajočo barvo in brez lusk. Na tržnici takih še nisem videl. Res bi si moral nabaviti kakšno knjigo o ribah. Valjda se dobi kaj takega, kot za gobe. Ne glede na vse, bile so odlične. In izdatne.

ujeta prva riba 50 cm

dve ribi se že pečeta v ponvi-ta veliki sem morala glavo odrezati, ker ni šla v pekač !

tretjo ribo moram pa še očistiti - ali kdo ve kako je tej ribi ime? odgovore pošljite na email !

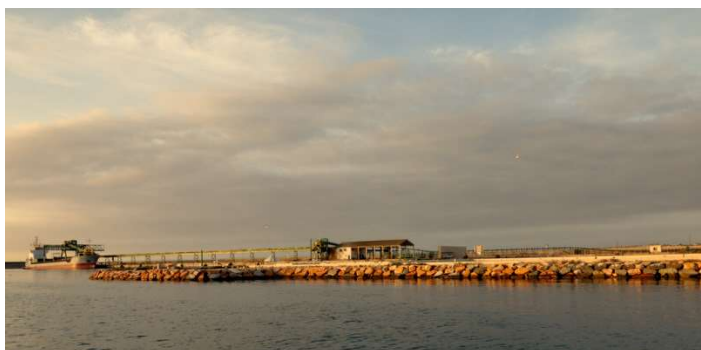
Juretova vaba, ki uspešno opravlja svojo nalogo! barve skoraj nima več, a očitno ribe še vedno "trzajo" na njo :)

22. september 2011, četrtek

Torre Vieja - Cabo de Palos

V luki se sidrava malo po peti zjutraj in greva spat. Vstaneva ob devetih in veselo na delo. Spet je 3G in spet veselo trošiva megabajte.

Okoli poldne se veter dvigne in z vetrom dvigneva še sidro. Nekaj časa se še da ugodno jadрати, potem pa veter obrača in imava čisto orco. Pa orcamo. In delamo. Po 30 miljah plovbe sva 20 milj naprej. Sidrava v zalivu, ki mu tako reče samo pilot. Meni je to bolj podobno dolgi peščeni plaži, odprti za val (skoraj) z vseh smeri. In taka je tudi noč. Turbolentna.

jutranji pogled iz najinega sidrišča

pa še iz drugega kota jutranji pogled iz najinega sidriščabloki, tovarnein peščene plaže

23. september 2011, petek

Cabo de Palos - Puerto de Carboneras

Po turbulentni noči sva oba polomljena. Gremo dalje. Mimo Cartagene do Aguilasa. Malo jadrava, še več motorirava. Vetra več ali manj ni. Med vožnjo ves čas delava. In Aguilas, kot cilj, zamenjava za Puerto de Garrucha, saj se veter končno le dvigne in nama je ta cilj boljši. Tam bova zvečer in prespiva lahko kar na bencinski črpalki, drugje itak ne bo prostora. In ga ni. Niti na črpalki ga ni. Zunaj na sidru sta že dve barki in se kar precej rolata. Ma, bo že, pridruživa se jim. Ampak, ravno ko se hočeva sidrat, preidejo ribiči in naju vabijo v luko. Oni so izpluli in na njihovo mesto naj greva (če jih prav razumeva - spet je tako, da oni obvladajo španščino bistveno bolje od naju). Samo, katero pa je njihovo mesto? Nazaj v luko se sicer nameniva, pa si premisliva. Greva naprej, do naslednje luke je 12 milj in ob desetih zvečer bova tam. In tudi sva, se sidrava v dokaj mirnem delu za pomolom in prvi jesenski dan je zaključen.

In kot se za jesen spodobi, naju je danes popoldan s svojo prisotnostjo počastil - dež. Ja, imeli smo dež! Prvi dež, odkar smo izpluli iz Izole. Pa še ta ni bil ne vem kako izdaten. Na žalost. Malo sem računal, da bo Mali opral jambor, pa se bojim, da je bil to račun brez krčmarja. Saj, kolikor smo lahko, smo ga že pošpricali z vodo vsakič, ko smo barko prali. Samo zgornja polovica jambora kljub vsemu sladke vode ni videla od zadnje nevihte v Izoli.

prve dežne kapljice v cocpitu Male od Izole dalje

24. september 2011, sobota

Puerto de Carboneras - Almeria

Zbudim se v prijetno ohlajeno in sončno okolje. Prava jesen. Koledarska. Življenjska še zdaleč ne! Čeprav je danes zame pomembni mejnik. Doživel sem natančno polovico svojega življenja. Star sem 51 let. Sto dve leti življenja sem planiral in trenutno ne vidim prav nobenega razloga, da bi plan kaj korigiral. In ker po navadi tisto, kar planiram, tudi izvedem, je statistično zelo verjetno, da bom tudi to. Skratka, polovica je že za mano. Kdo bi si mislil... Kako hitro je minilo tega prvega pol življenja! No, je že prav tako. Če bi se imel slabo bi trajalo enako dolgo, le zdelo bi se mi, da traja dlje. Relativnost časa, bi rekel. Kdo je že to pogruntal? Oni Žid, Enkamen, ali kdo?

Kakorkoli, nazaj v realnost. Kavica in via Almeria, da bo do oštarije za proslavo današnjega dogodka možno brez dingija. Če bo plac v marini...

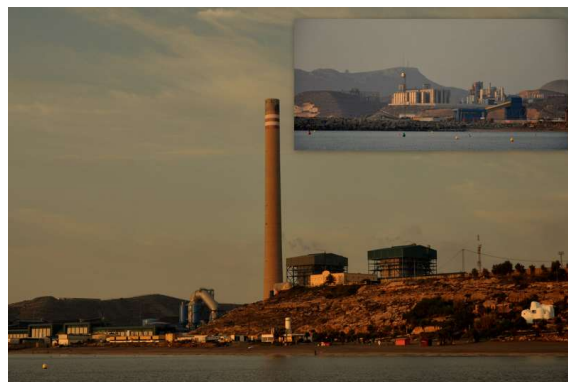
Plac je in še (relativno) poceni je. 25 evrov v lepi marini z WiFijem vključenim v ceno in sredi mesta je ugodno. In njihov delovni čas je (zanimivo) 7-23, vsak dan. Samo ni bilo to tako enostavno izvedeti, kot se sliši. Kar en kup telefonskih klicev in še večji kup emailov se je nabral, da smo se prikopali to te informacije. Vmes je v glavni vlogi nastopal guglov prevajalnik, jasno. In, jasno je tudi, da se na klic po VHF takoj javijo, na nadaljevanje v angleščini pa - tišina. A-ja-ja-jaaaah! Pripraviva dingija in štrike za privez in v močnem vetru pristaneva na črpalki. Tukaj sama to lahko narediva, na waiting pontoonu ni šans. Je drugače obrnjen in veter blizu 20 vozlov bi naju odnašal stran. Preden pristanem, skočim na obalo in zvežem oba štrika, drugače bi bila Mala na drugi strani luke. Nou-vej! Marinerota pa nikjer, da bi pomagal. In ko sva zvezana, le pride črpalkar (hehehe, je mislil, da bo posel) in ga zagnjaviva za pomoč pri privezu. In pomaga. Tudi če ne bi! Lazy line dvigne šele, ko mu rečemo, štrika ne ujame in Mala je v tem močnem bočnem vetru že dobro naslonjena na soseda in kar ornk postrani. Še dobro, da je sosed na sosednjem privezu. In da je tak, kot je. Takoj je videl situacijo in priskočil na pomoč. Veliko nama je pomagal! Francoz z odličnim znanjem angleščine in španščine. Bravo Francozi, saj ni tako težko povedati kaj po angleško, a ne?

Potem pa na večerjo. Moj spomin za Almerijske oštarije izpred treh let je prazen, Vesna pa ve, da je tukaj veliko dobrih oštarij. No, po krajšem sprehodu po promenadi ob obali, se meni spomin vrne, Vesni pa spremeni. Hic! Tukaj oštarij ni (maroške, nasproti trajekta za Nador ne štejejo, tam ni prave hrane za moj rojstni dan - ve se kakšne!). In od obale v center. Najprej na tapas. Imajo tudi ribe. Samo. Trske na sto-in-en način. Pa saj nisem na Islandiji! In ko panično

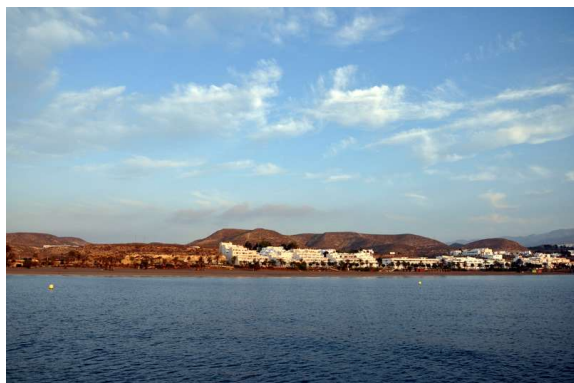
razmišljava kaj sedaj, se nasproti prižgejo luči. Hej, tole bo za naju! Nima veze s Španijo, ima pa z Antonijo. Presedeva in v oštariji v slogu Hard Rock Caffé naročiva - ribse! Odlični so bili, le porcija je ... no ja, ni največja.

hoteli ob plaži

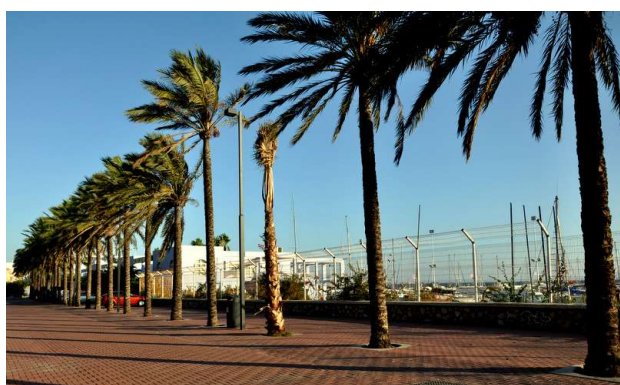
s pogledom na tovarne

peščene plaže

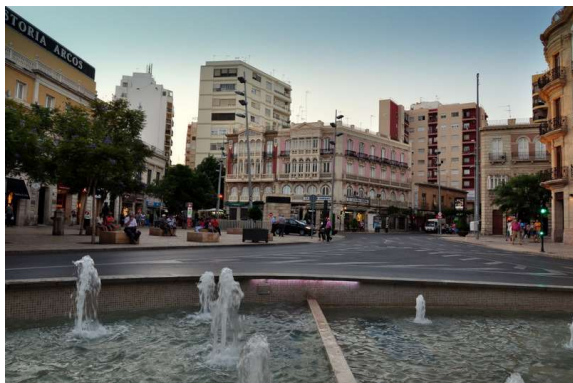
med plovbo zanimiva obala

park s pogledom na marino v Almeria

za predjed je bilo treba iti na en tapas s kozarcem tinte :)

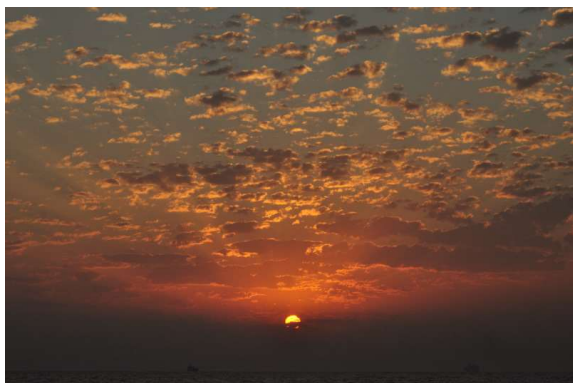
slikovita Almeria

25. september 2011, nedelja

Almeria

Včerajšnji sklep, da takoj zjutraj odrineva nama pomagajo realizirati sosedje. Ob zori zalaufajo motor, naju zbudijo in odidejo. Midva takoj za njimi. Ob pol desetih... Ma, kaj bi hitela, čista bonaca je še, veter je napovedan šele dopoldan in potem preko dneva jača. In zvečer gre spat. In internet imava le dokler sva blizu španske obale.

In tako je tudi bilo. Nedelja je minila mirno. Za mene nedelovno, Vesna je pa nekaj bilansirala s ciframi. Še ribe nisva ujela nobene. Opazujeva pa promet na sredi preliva med Evropo in Afriko. Gužva je. Gužva! Ko veter neslavno premine in pospravimo naš (načeloma) glavni motor, usmerim Malo vzporedno z main streamom. Bomo to prečkanje raje naredili kasneje pod malo ostrejšim kotom.

če ni drugega, je pa sonček

26. september 2011, ponedeljek

Ceuta

Noč je bila hladna. Še dva dni nazaj je imelo morje dobrih 28 stopinj, danes prvič vidim na termometru številko, ki se začne z ena. Ok, 19,6 stopinj, a vendar. Atlantik je blizu, ni kaj. Tudi tok iz oceana, ki je bil ponoči do Male zelo prizanesljiv, se je v bližini preliva dvignil na dva do tri vozle. To je za našo barčico veliko. Tretjina hitrosti gre v prazno. Nočem pa preveč priganjat, z nafto sem že precej na švorc. Tudi mojemu super-truper ultrazvočnemu merilniku ni 100% za zaupat. Če je res, kar kaže, imamo še 70 litrov in je bila poraba spet zelo nizka. Ampak.

Kakorkoli, ob enih se je Mala prebila skozi vse zanke in uganke Gibraltarskega preliva in pristala v Ceuti. Tukaj, za spremembo, VHF špila - marinero se takoj oglasi in potem tudi pomaga pri privezu. Ampak to je pa tudi vse, kar špila. Ko se grem kasneje na Vodafone pozanimat kako je z mojim kreditom in ali ga je že treba kaj obnoviti, naletim na problem. Na vse pretege se trudim in fantu petindvajsetih let skušam dopovedat, da me zanima moje stanje in če je kritično, bi nafilal kartico. Tako enostavna naloga se mi zdi, pa je očitno pretežka za mojstra lingvista. Še mojega kriljenja z rokami ne razume! Mislim, da se mi je to zgodilo prvič v življenju, da sem naletel na človeka, ki nič, ampak res prav nič, ne razume. Razen španščine, jasno. Tako hudo mi najbrž ne bi bilo niti med domorodci na Irian Jaya ali v Francoski Gvajani...

Še slabše jo odnese Vesna pri iskanju rentiča. V Maroko je šla. In tam se zahteva znanje arabščine, zanimivo. Samo. Živimo v dobi interneta in Vesna je že ob prvi prepreki zahtevala računalnik. In vanj, jasno kot beli dan, odtipkala

"translate.google.com" in - pogovor z Arabko na drugi strani pulta je stekel. Preko tipkovnice. Razumeli so se, samo. Zapletlo se je pri vsebini. Avto sicer je, zavarovan pa ni. A? Ja, če se kaj zgodi, sami krijemo stroške. A?!? Saj nismo blesavi. No way!

In tako zvečer vsak zase utapljava spomine na lastne neuspehe. Pri Kitajcu nad marino s pogledom na Malo. Jaz se opijam s pivom (po evro in pol flaška Amstela!), Vesna s kokakolo...

mesto takoj za mesto v Maroku

tako kot je bilo pred tremi leti

in spet v Ceuti - marina Hercules

roba na meji se iz velikih paketov naredi malo paketov

slikovita in urejena Ceuta

27. september 2011, torek

Ceuta – Tetuan

Jutranji Vesnin šoping rentiča je bil uspešen. Na letališču ali tam nekje okoli ga je dobila. Letališče je tukaj - heliport. Z mednarodno oznako in več rednimi dnevnimi linijami med Ceuto, Malago in še nekaterimi letališči v Španiji. Zanimivo, na netu preberem, da stane let iz Londona samo 37 evrov. Kombinacija frčoplana in helija.

Ceuta je urejeno in lepo mesto. V primerjavi z italijanskimi, da ne omenjam grških, je prava lepota. No, če sem pošten, tudi v primerjavi z našimi. Morda se bo po urejenosti s Ceuto lahko čez nekaj let primerjal le Koper, če ga bodo še naprej rihtali s takim tempom, kot zadnja leta.

Vesna mi je mejni prehod opisala kot kaotičen. Pa se mi niti ni zdel, podobna meja, kot smo jo imeli na Fernetičih pred nekaj leti. Ok, ene listke smo morali izpolnjevati, ampak te moramo tudi za ZDA. Ali pa za nekatere države v Uniji... Je pa zato na tej meji tudi en Mohamed, ki vse te stvari uredi namesto nas - no vsaj precej pomaga. In na koncu se ponudi za vodiča po Tetuanu. Ok, to poznamo, samo tip mi deluje resno in dobro govori angleško. Zakaj pa ne?

In moram reči, da je bila odločitev najboljša možna. Peljemo se ob obali in mojster ve za vsako stvar povedati kaj in kako. Malo ga preverim, kolikor pač lahko, in nikjer ga ne najdem na blefiranju. Lepo. In lepa je tudi obala. Celoten del med Ceuto in Tetuanom je eno samo lepo urejeno turistično mesto. Hotel do hotela in vse v bujni vegetaciji. Vse novo. Cesta primerljiva z avstrijskimi, pri nas ni takih. Ej, kje si Ceuta? Tukaj je vse skupaj še precej bolj urejeno. Ustavimo se v marini Smir, da preveriva informacijo iz noonsite.com. Povsem napačna! Noonsite pravi, da je gorivo tukaj dražje, kot v Ceuti, resnica je rahlo drugačna. Diesel je po 65 centov... In, jasno, ko izplujeva iz Ceute, greva sem natočit. Ni debate! V primerjavi s cenami v Italiji ali Grčiji bo tole ceneje za dobrih 400 evrov - tanke imava prazne. In za marino Smir je še ena (nova) marina in potem je M'Dig, kjer je spet (nova) marina. Vsega tega pred tremi leti še ni bilo. Ni kaj, tukaj se gradi s svetlobno hitrostjo.

Tetuan. Neturistično mesto, kar nama je všeč. Pravzaprav sva v celem dnevu videla samo nekaj tujcev. In, v nasprotju s pričakovanji, tukaj ni razlupanih avtomobilov, zanemarjenih fasad, razbitega asfalta in kupov smeti. Ne, vse je urejeno neprimerno bolje in lepše, kot v nam bližnjih mediteranskih deželah. In Mohamed nama najde hotel in pove veliko zanimivih podrobnosti o tukajšnjem življenju. Malo šopamo. Za hec (in malo tudi iz potrebe) kupiva povsem enaka (kitajska) očala za branje, kot nama jih je kupila Katja pred dvema mesecema. Povsem enaka so, jih lahko primerjava, le cena je tukaj 2,70 evra, v Ljubljani pa mislim, da 15. In potem nama najde še internet modem (spet več, kot pol cenejši kot pri nas) in skupaj kupujemo na tržnici. In na koncu še ta prava domorodska oštarija. Večerja za tri je bila 9 evrov. Pri nas bi bilo med 30 in 40 za primerljivo količino jedi. Ja, gospod pri 59 letih veliko ve in predvsem ima občutek, kaj želiva videti. Če bi bila midva mlajša in boljšega spomina, bi znala že kar nekaj arabščine, tako pa na žalost skozi eno uho notri in skozi drugo ven. Glava je očitno precej prazna zadeva.

Ampak, glavna stvar tukaj je pa medina. Kar nekaj ur smo bluzili po starem mestu in tukaj brez vodiča - no way! V tem labirintu ozkih uličic, velikem 4 km, se ne bi upal sam kolovratiti. Kljub relativno dobri orientaciji, bi se izgubil. Vse je prepleteno in na vsakem križišču bi rad zavil v vse smeri. In nekatere ulice so široke (bolje: ozke) samo za enega človeka. Pravzaprav so najširše še vedno ožje od najožjih v Stari Ljubljani. Sploh pa brez Mohameda ne bi vedel kaj gledam. Tako pa - fenomenalno. Tetuanska medina je Unescova svetovna kulturna dediščina in mislim, da si to resnično zasluži. Povsod je bilo kaj zanimivega. Kje bi lahko še videl, da se na tržnici prodaja trava v šopih. Kot pri nas petršilj. In kako bi sam lahko pogruntal, da je to za - krmo domačim živalim. In ribja tržnica je živa, kot nikjer do sedaj. In... No, prihranimo kakšno presenečenje še za Fes, Marakeš in druga mesta. Tudi tam imajo medine.

Po večerji v hotel in naštimat internet. A-ja-ja-jaaaaah! Tale modem mi sesuva Visto kot za šalo. Blue screen! Podatkov za nastavitev mojega modema, ki deluje, pa ni. Ah, ja. Po vsaj dveh urah try-and-fail popraviljanja registrov mi uspe naštimat zadevo na XPjih in na hitro prepisati nastavitve (bingo!) še preden se tudi XPji sesujejo v veličastnem blue screenu. Zgleda, da bomo vseeno ostali omreženi tudi na plovbi po kopnem.

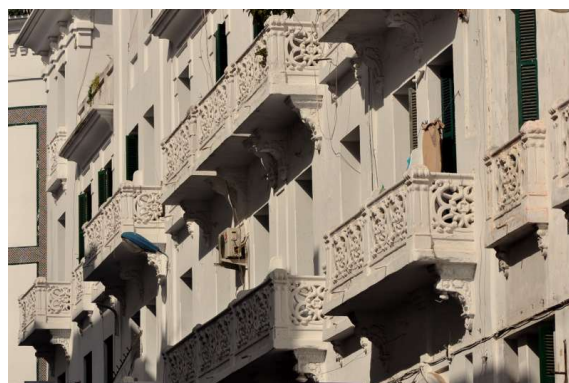
pogled na stari del mesta Tetouan

tudi tukaj prodaja na ulicah

pogled iz hotelske sobe na hribe in vasice

španski vpliv arhitekture

španija je kar nekaj pustila tukaj

živopisani copatki

kraljeva palača

obvezni postanek na metinem čaju z Mohamedom

menda so parklji najboljši

starih mošej koliko hočeš

masaža-ampak samo ene noge za 3 eure !

pogled na Medino iz vrha

28. september 2011, sreda

Tetuan – Fes

Čeprav je bil hotel tipa not-igzektl-fajf-star-šeraton, je bil zajtrk dober. Potem pa naprej. Ceste sedaj niso več tako lepe in široke. In urejene. Robovi niso lepo zaključeni z robnikom, ampak je asfalt na marsikaterem deli naškrbljan. Tudi samo cestišče je bolj vinkl-vankl. Podobno, kot smo vajeni iz Grčije. Vasice so pa take, kot smo jih vajeni iz Arabije. Ni več tiste urejenosti, ki smo je bili priča včeraj. Na pogled so hiše precej zanemarjene in središča vasi zbirališča ljudi (tudi sredi magistralne ceste, če se jim zdi to zanimivo).

Kakorkoli, ustaviva se v Chefchaouenu, vasici sredi gorovja Rif. Ta je drugačna. Lepa je. Tukaj srečamo tudi kar nekaj kolesarjev. Turisti, ki kolesarijo po Maroku. Pred tremi leti so nama v El Jebhi povedali, da so bili tam Slovenci s kolesi, sedaj vidim, da je tak način popotovanja tukaj kar razširjen.

Vožnja se je vlekla. Tudi po zaslugi starih tovornjakov, ki zelo učinkovito blokirajo cesto, ko vozijo s hitrostjo nekaj km na uro. Na take stvari smo že pozabili, še deset ali dvajset let nazaj smo imeli doma enako situacijo. Potem pa prehitavanje kolone in podobne neumnosti. Se pa zato ustaviva na kavi sredi ničesar. Ampak res sredi ničesar. Preverim telefon in signal je. Ok, pa poskusimo, če preko GPRS lahko potegnemo kak mail. Ma, kaki GPRS, HSPA imava! In priključek na net hitrosti 7.2 Mbps. Sredi ničesar...

Meknes sva si rekla, si ogledava na hitro. Najbolj naju zanima medina v Fesu, ki jo vsi hvalijo. Medina, kot medina, si misliva in se sicer peljeva skozi mesto, malo tudi ustaviva, potem pa nadaljujema za Fes. Tokrat po novi in odlični avtocesti.

Fes. Hotel najdeva po malo iskanja. No, ko najdeva tega, jih je naokoli še vsaj deset. Ampak, tako je vedno. Ura je že štiri popoldan in malo se nama mudi na ogled. Dokler je še dan. Vzameva vodiča in via medina. No, tale vodič ni bil najboljša izbira. Prav nič ni komunikativen, kot je bil Mohamed včeraj in tudi njegovo znanje ni na istem nivoju. Ok, medino pa menda že pozna.

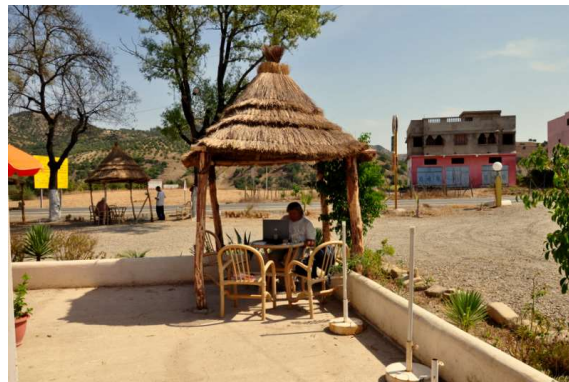
In zavijemo med obzidje. Spet razočaranje. Vse skupaj je le blede senca (ampak, res zelo blede) tistega, kar smo doživeli včeraj. Vse je umazano, razbito, skratka zanemarjeno. Kot bi primerjal Staro Ljubljano (izpred Jankovića) z, recimo, Salzburgom. No, če so imele hiše v Stari Ljubljani razpadajoče fasade imajo te tukaj v medini razpadajoče vse. Lepa in

urejena pročelja iz Tetuana so zamenjala razbita in za silo skupaj poflikana vrata. Pa še z vodičem imava smolo, na vsak način naju hoče voditi po prodajalnah turistične krame. Edina zanimivost (poleg mošej in bivše univerze), ki jo uspem zaznati so golobi v kletkah. Poleg kur. Prodajajo jih za hrano - ljudem. Ko si ptiča izbereš, ti ga hin rihtajo in lepo očistijo. Meso je zato vedno sveže.

Adijo medina, tudi v restavracijo ne greva tukaj. Pa naju potem vodič pelje v eno drugo, blizu najinega hotela. Ne veva, kako bi se ga na kulturnen način znebila, pa se lepo usedeva, počakava da odide in - odideva še midva. In si sama izbereva prehranjevalno institucijo. Tukaj dobro jeva, sva med ljudmi in plačava pol manj. Saj, morda bi bila v oni prejšnji hrana tudi dobra (čeprav je bila v stilu solate nicoise), boljša, kot tukaj pa najbrž ne.

Chefchaouen

med potjo je bilo nujno potrebno sredi divjine iti na email

obrtniki v medini Fesa

mošeja

pogled na Fesovo medino iz vrha

vhod za ženske

prodajalec suhega sadja-na fotki s kraljem,zato je full pomemben :)

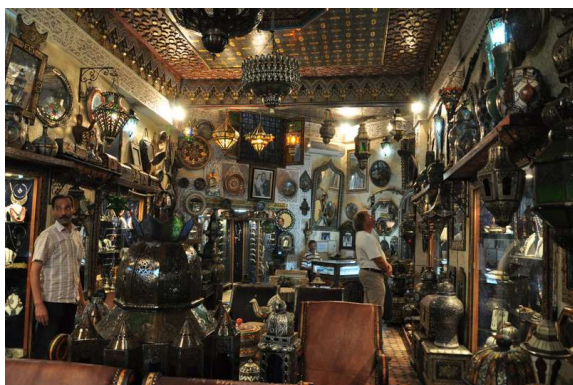
poleg kur prodajajo tudi golobe

izdelovalec blaga

vodič, mula in Tone sredi barvitih sukancev

še ena izmed obrtniških dejavnosti

zelo živahen utrip v medini Fesa

29. september 2011, četrtek

Fes – Mezorouga

Spet bova zvečer pozna. Pozajtrkujeva na hitro, potem pa za računalnik. Enega imava in se šihlava. V lobiju, kjer WiFi dela, ona naša 3G zadeva šteka. Na nekatere naslove pridem, na druge ne. Najhuje je, ker ne pridem na naš strežnik. Kakorkoli, nekako poflikava, kar je za poflikat, potem via puščava.

Danes naju čaka 500 km poti. Malo prebereva, kaj bi bilo za pogledat. Mesta bova kar izpustila. Razočaranje nad Fesom je še vedno živo. Ga pa popravi Ifrane. Saj ne moreva verjeti! Sredi Maroka mestece s hišami v alpskem slogu! In to vsemi. V bogat gozd zavito mesto je brez enega papirčka po cestah, ki so vse urejene kot kje na Nizozemskem. Sami parki in razkošni vrtovi pred hišami. No, saj ne, da bi prišel gledat Evropo na Atlas, zanimivo je pa vsekakor. In temu sledi še - smučarsko središča. Ok, vidiva eno vlečnico, dolgo kot je ona na Zaplani, a vendar. Smo sredi Maroka in na poti v puščavo.

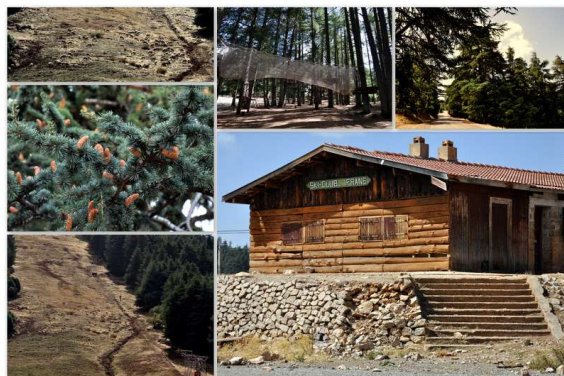
Za tem prvim prelazom visokim skoraj 2200 m (ki to niti ne zgleda - če ne bi pisalo, bi ga verjetno ne bi opazila) sledi čisto

drugačna pokrajina. Kamnite ravnice, ki bi jih le s težavo poimenoval kaj drugega, kot puščava. Ali vsaj polpuščava. In vsake toliko časa vasica ali mestece, stisnjeno ob vodi. In še en prelaz preko drugega grebena Atlasa in spustimo se proti Sahari. Dolina reke Ziz je že prvo presenečenje. Sredi kamnite pokrajine brez bilke, se vije vkopana, slab kilometer široka dolina, polna palm in obdelane zemlje. In hiš ob straneh. Arhitektura tukaj je že bolj podobna temu, kar pričakujeva od puščavskih hiš.

Zadnjih 50 km prevozim v mraku in na koncu trdi temu. Po celodnevni vožnji to niti najmanj ni enostavno opravilo. Saj, cesta je že čisto ok, samo tisto, kar je na cesti je pa, blago rečeno, problematično. Kolesarjev je kot v Vietnamu! Pešcev pa še več. In cesta je očitno namenjena njim in ne avtomobilom! Udeleženci prometa (torej vsi, od mačk do šleparjev!) so, kako bi rekel, različno označeni. Večina jih sploh ni, nekateri pa tako, da se kar bliskajo od osvetlitve. In vse vmes. Kakorkoli, ob sedmih zvečer najdeva (bolj po sreči, kot po pameti) čisto spodoben hotelček. Dostop zadnjih nekaj sto metrov je bil po makadamu med hišami v vasici. Hotel je pa tak z bazenom sredi puščave. In vsemi ostalimi pritiklinami, ki spadajo k temu. In tremi zasedenimi sobami (do najinega prihoda dvema!). Večerja je v ceni in se kar na recepciji zmenimo, kdaj naj nam jo servirajo. In kam. Na mizo v lobiju, kjer sva pred večerjo na hotelskem WiFi internetu. Telefoni tukaj ne vlečejo...

med potjo pred našim avtom

smučarsko središče Ifrane

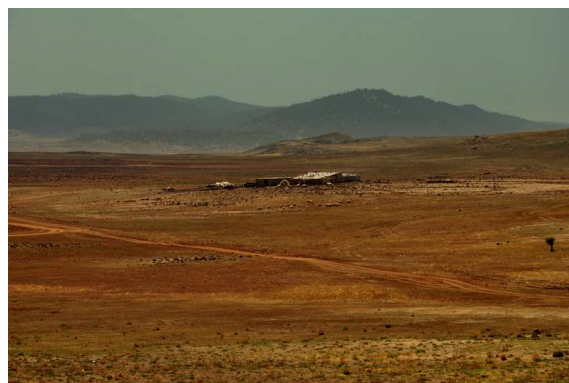
oaza - dolina Ziz

v puščavi-hotelska soba-hm,pa še copatki

Ifrane-univerzitetno mesto

kamnita puščava

neverjetna pokrajina

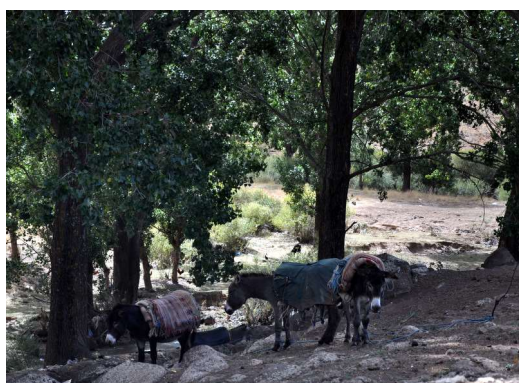
in sredi puščave moliti - noro dober odklop sredi vsega tega

reka skozi kamnito puščavo naredi lepo oazo

vasice v oazi

menda je mul v Maroku kak milijon

na poti prodajajo dateljine-zelo dobri, preverjeno !

30. september 2011, petek

Mezorouga – Boumalne

Po zajtrku delo, po delu sipine. Takoj pred nosom jih imava. Sinoči jih nisva videla v čisti temi in sva se odločila, da bova sončni vzhod nad sipinami spustila in vse skupaj naredila dopoldan. V miru. Nisva hotela spraševati po nasvetu v hotelu, ker bi nama sigurno ponujali vodiča. In glede na to, kakšnega sva dobila v Fesu - takšnega ne rabiva. Kakorkoli, pogledava si to sedemnajsto čudo sveta. Lepe so in vredno jih je videt. Mislim, da je pogled lepši, kot pred leti v Tuniziji. Malo tudi splezava na bližnje, da imava lepši razgled. Kot bi hodil po hribih s sveže zapadlim snegom. Še veter naredi podoben vtis, saj pesek malo nosi okoli robov. Kot veter v hribih, ki dela zamete. Edina razlika je v tem, da se sneg poleti stopi in se igra narave vsako zimo začne znova. Tukaj pa rezultati delovanja vetra ostajajo. Tudi temperatura je za radovedneže ravno pravšnja, tam nekje okoli 25 stopinj. In ker sva sama, imava relativni mir. Ok, za najinim avtom se peš in z bicikli usujejo mulci, ki prodajajo spominke, samo jih mirno odsloviva in potem je mir.

Po sipinah pa naprej, malo v kanjone. Ah, kako je podnevi vožnja lažja. Ampak samo do policaja, ki nama v maroški angleščini razloži, da je cesta blok-d-bikoz-of-manifestejšn. Ah ja. Ok, pa naokoli. Samo tu se ne pogovarjamo o nekaj kilometrih, ampak o slabih dvestotih! No, saj cesta je precej boljša, ravna in predvsem prazna skozi puščavo. Potovalni čas je tako verjetno še celo krajši. Je pa vidljivost obupno slaba. Saharski veter nosi po zraku pesek in vse naokoli je oranžno. Pogled je še slabši, kot pri nas poleti, ko je zrak do konca nasičen z vlago. Zato pa spet vidiva fatamorgano. Tokrat ni bila tako izrazita, kot v Tuniziji, bila je pa vseeno čisto prava fatamorgana. In še eno puščavsko zanimivost doživiva. Dež! Že včeraj sva imela kar konkreten naliv preko Atlasa, danes tukaj sredi peska pa spet. Tokrat le nekaj kapelj, a vendar.

Soteska Todra je za videt! Nasploh je pokrajina tukaj za naše oči zanimiva. Sam pesek in skalovje, kamorkoli pogledaš. Potem pa izrazita dolina (taka, s previsnimi stenami izrezana v ravno pokrajino), po kateri teče potoček ali rečica in je polna izrazito bujne vegetacije. In vasice so posejane ob robu. In k temu je pri tej soteski za dodati še ozek kanjon, ki je vsega skupaj dvajset ali trideset metrov širok in nekaj sto metrov globok. Na dnu je potok (ali reka, kot to tukaj imenujejo) in cesta. In na vsakih nekaj sto metrov - hotel ali vsaj restavracija. Tudi naslednja dolina je podobna. Soteska Dades je na enem delu celo tako ozka, da niti cesta ne more skozi. Speljana je preko roba in pogled na razpoko v hribih je tokrat z vrha.

Kakorkoli, definitivno vredno ogleda. Izredno zanimivo in lepo za videt, imava pa sotesk in rodovitnih ozkih dolin počasi dovolj. Kot sva imela dovolj veličastnih slapov na Norveškem. Vse skupaj se je začelo ponavljat. Tudi oaze nižje ob cesti se vrstijo ena za drugo.

pogled iz strehe hotela na Saharo

kot mlad fant si je vedno želel iti v japankah skozi puščavo in 30 let kasneje se mu je želja uresničila !

sipine ...

in jaz sredi sipin, v ozadju vasica Mezorouga

pikice na sipinah so ljudje

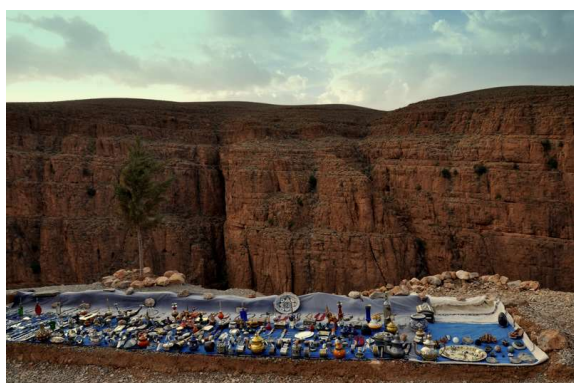
neverjetne barve

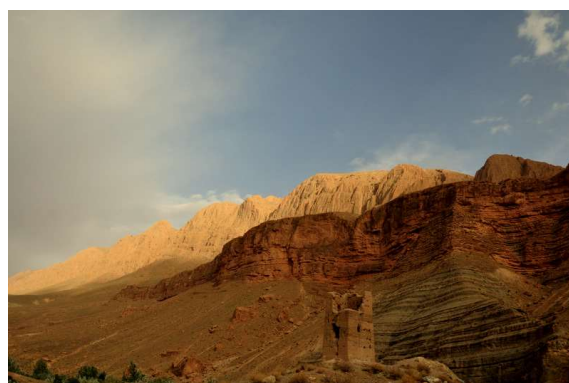
kontrastni pogled na doline

oaza, rdeče vasice, rdeče kamnine ...

na vrhu soteske, pa jasno: shopping

kamnita soteska toplih barv

cesta speljana po dolini

hotel na vrhu soteske